

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219010032
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7219010032.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovskej a JUDr. Bc. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. júla 2020, v trestnej veci proti V. X., obžalovaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods.2 písm.a/ Tr.zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 25.10.2019 sp.zn. 3T/2/2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného V. X..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 25.10.2019 sp.zn. 3T/2/2019 bol obžalovaný V. X. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v N. pri M.X. N. O. H. T. Q. dňa 21. 4. 2018 v čase okolo 16,30 hod. pri záhradnom stole vonkajšieho sedenia miestneho B. po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol svoju sestru O. X., ktorá sedela na lavičke, tým spôsobom, že ju oboma rukami prudko sotil do oblasti hrudníka, následkom čoho poškodená spadla smerom dozadu na zem a pri tomto páde utrpela zranenie, a to zlomeninu dolného konca pravej vretennej kosti s posunom kostených úlomkov s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní do 42 dní.

Za to bol obžalovanému V. X. podľa § 156 ods. 2, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd výkon trestu podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť škodu E. B. X., F. M., H. Č. X, I., R.: XX XXX XXX z titulu poskytnutej zdravotnej starostlivosti vo výške 205,66 EUR (dvestopäť eur šesťdesiatšesť centov) a M. B., B. N., J. I. Č..X z titulu výplaty nemocenských dávok vo výške 772,30 Eur (sedemstosedemdesiatdva eur tridsať centov).

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody súd poškodenú O. X., I.. X.X.XXXX O. O. I. G., trvale bytom N., K. Č..XX odkázal na civilný proces.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie obžalovaný V. X., ktoré písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V dôvodoch odvolania uviedol, že zo spáchania žalovaných prečinov sa necíti byť vinným a že trvá na skutočnostiach, ktoré obhajca uviedol na hlavnom pojednávaní vo svojej záverečnej reči na jeho obhajobu. Odôvodnenie rozsudku je podľa jeho názoru nedostatočné

a chýba v ňom obsiahla úvaha súdu prvého stupňa, ako na základe vykonaných dôkazov dospel k jeho vine.

Aj napriek vykonanému rozsiahlemu dokazovaniu na hlavnom pojednávaní, súd prvého stupňa svoje hodnotenie dôkazov zhrnul len do troch odsekov na stranách šesť a sedem odôvodnenia rozsudku. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal s námietkami, ktoré na hlavnom pojednávaní uvádzal ku skutku kladeného mu za vinu.

Súd uvádza, že sa priklonil k výpovedi svedkyne W.. E. Z., ale práve táto svedkyňa bola od miesta činu najviac vzdialená a keď stála pri ohnisku, nemohla mať na miesto činu ani výhľad. Túto skutočnosť potvrdzujú dve fotografie, ktoré vyhotovil a predložil na hlavnom pojednávaní ako dôkaz.

Tak ako v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný žiaden vyšetrovací úkon, ktorým by bolo zaznamenané miesto činu, ako napríklad obhliadka miesta činu, prípadne následne preverka výpovede na mieste činu. Z predložených fotografií navyše vyplýva, že by bolo nelogické, aby z lavičky postavenej v teréne vyššie mohol sotiť poškodenú O. X., ktorá sedela na lavičke postavenej v teréne nižšie.

Ďalej z predložených fotografií vyplýva, že poškodená O. X. nemohla mať nepohodlný a zakliesnený postoj medzi stolom a lavicou, ako to uvádza súd prvého stupňa, pretože na pravej strane je lavička vychýlená smerom od stola a vytvára sa tým väčší priestor na prípadné státie.

Súd sa uspokojil len s výpoveďami, z ktorých vyplynulo, kto mal na ktorej lavičke sedieť bez toho, aby bližšie skúmal, či osoby sedeli na kraji alebo v strede lavičky. Vzhľadom na „prírodný charakter“ a nerovnomernosť stola a lavičiek bolo potrebné skúmať aj to, kde kto stál alebo sedel. Rovnako sa na mieste činu malo zistiť skutočné miesto, kde stála svedkyňa W.. E. Z..

Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku nezaoberal ani ďalšími skutočnosťami, ktoré uvádzal na svoju obhajobu. Nijakým spôsobom nehodnotil výpovede svedkov ohľadne modrín na tele poškodenej O. X. a čase, kedy sa tieto na hrudi poškodenej mali objaviť. Tieto modriny opisovali všetci rozdielne. Naďalej ostáva sporné, či poškodená O. X. nejaké modriny vôbec mala, keďže neboli ani lekármi a ani políciou zadokumentované.

Z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť ani to, ako sa súd vysporiadal so znaleckým posudkom W.. Z. Y., keďže tento pri vypracovaní posudku nemal k dispozícii výsledky denzitometrie, a teda nemôže vedieť v akom štádiu bola po predchádzajúcej zlomenine u poškodenej O. X. osteopénia alebo osteoporóza. Výsluchom tohto znalca na hlavnom pojednávaní, a to najmä otázkami obhajoby, bolo zistené, že o osteopénii v čase vypracovania posudku ani nevedel.

Nie je teda možné prijať záver o tom, že osteopénia nemá vplyv na vznik zranenia, keď nevie v akom štádiu táto choroba je a keď nevie, či poškodená O. X. podstupovala riadne odporúčanú liečbu výživovými doplnkami.

Bolo povinnosťou súdu prvého stupňa skúmať teda aj zdravotnú dokumentáciu poškodenej O. X., či podstupovala liečbu osteopénie a v akom stave jej ochorenie bolo, teda či mohlo mať vplyv na vznik jej zranenia.

Ďalej znalec W.. Z. Y. uviedol, že opuch pri takejto zlomenine nastúpi spravidla za niekoľko hodín. Poškodená však na hlavnom pojednávaní vypovedala, že si bezprostredne po páde išla ruku namočiť do potoku, pretože začala opúchať. Ani tento rozpor súd neodstránil.

V odôvodnení rozsudku chýba akákoľvek úvaha súdu o tom, či k zlomenine ruky došlo priamo na mieste činu alebo až neskôr. Samotná poškodená O. X. aj svedkyňa W.. E. Z. vypovedali, že poškodená padla dozadu na chrbát. Neuvádzali, že by padla na vystretú ruku, čo je potrebný mechanizmus vzniku takéhoto zranenia tak, ako ho uvádza znalec W.. Z. Y..

Súd sa nevyjadril ani k námietke nevierohodnosti výpovedí poškodenej O. X. a svedkyne W.. E. Z.. Som toho názoru, že poškodená O. X. bola pod vplyvom alkoholu, ktorého požitie však vo svojej

výpovedi popiera, naopak svedkyňa W.. E. Z. vypovedala, že niečo vypila. Aj popieranie požitia alkoholu poškodenou O. X. svedčí o nevierohodnosti jej výpovede.

Výpovede poškodenej O. X. a svedkyne W.. E. Z. sa rozchádzajú aj v tom, kto mal poškodenej pomáhať vstať po páde zo zeme. Svedkyňa W.. E. Z. vypovedala, že poškodená O. X. vstala sama, naopak poškodená tvrdila, že jej vstať pomáhala práve jej priateľka W.. E. Z..

Súd vykonal rozsiahle dokazovanie aj výsluchom policajtov z obvodného oddelenia, kde mala poškodená O. X. podľa jej tvrdení viackrát prísť oznámiť skutok, ale napokon stále odišla. Napriek tomu súd nehodnotil ani dôkazy získané výsluchmi týchto policajtov. Aký je postoj poškodenej O. X. k spáchanému skutku, keď trestný čin oznámila až s väčším časovým odstupom, prečo uvádzala, že bola na polícii viackrát a bola poslaná preč.

Policajti opísali do detailov služobné postupy pri prijímaní oznámení od občanov a popreli, že by vôbec niekedy niekoho poslali domov alebo odhovárali od podania oznámenia.

Súd opomenul aj hodnotenie znaleckého posudku B.. S. N.. Táto znalkyňa jeho všeobecnú hodnovernosť hodnotí ako podporujúcu celkovú identicitu a objektívnosť. Všeobecná hodnovernosť v plnom rozsahu podporuje zhodu vnímaného a následne reprodukováného deja. Vyšetrením u znalca bolo taktiež zistené, že nie je agresívny a násilnícky typ osobností.

Obžalovaný V. X. ďalej uviedol, že vykonaným dokazovaním boli vyvrátené výpovede poškodenej O. X. a jej syna o konfliktnosti jeho osoby, o ktorej títo vypovedali, avšak všeobecne, bez toho, aby spomenuli čo i len jeden konkrétny prípad, kedy by sa na nejakej oslave alebo stretnutí rodiny správal problémovo. Ich výpovede smerovali len k tomu, aby mu priťažili.

Je potrebné rovnako poukázať na úvahu súdu o tom, že je málo presvedčivé tvrdenie svedkyne V. W. o tom, že po príchode k stolu mu poškodená O. X. hneď začala nadávať, pretože tak mohla urobiť už skôr, keď prechádzal okolo potoka, kde umývala psa. Súd si nemôže dotvárať skutočnosti, ktoré sa mohli stať, ak o nich nevypovedal žiaden svedok.

Na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že má s poškodenou O. X. zlý vzťah a že táto ho osočovala pred vlastnou rodinou a uvádzala o ňom nepravdivé skutočnosti, preto nie je možné výpovedi takejto svedkyne veriť.

Obžalovaný V. X. preto navrhol, aby odvolací súd rešpektoval zásadu „in dubio pro reo“, v pochybnostiach v prospech obžalovaného a jeho spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil.

Na podklade odvolania obžalovaného V. X. krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného V. X. nie je dôvodné.

Odvolací súd postupujúc v zmysle vyššie uvedeného zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie kontradiktórnym konaním, a to v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie vo veci samej. Ani odvolací súd napriek odvolacím argumentom obžalovaného V. X. nezistil v rozhodnutí súdu prvého stupňa také pochybenia, pre ktoré by bolo potrebné vyhovieť odvolaniu obžalovaného, resp. modifikovať napadnuté rozhodnutie. V tomto smere odvolací súd poukazuje na úvahy súdu prvého stupňa, ktoré súd vyslovil v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a ničím viac nedopíňa.

V žiadnom prípade neobstoja argumenty obžalovaného V. X., pokiaľ vytýka súdu prvého stupňa nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne hodnotenie dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa. Ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o ustálení skutkového stavu veci, t.j. že bol to práve obžalovaný V. X., ktorý svojím úmyselným konaním sa dopustil žalovaného konania s jeho následkami, tomu zodpovedá aj právna kvalifikácia žalovaného skutku tak, ako ju vo výroku napadnutého rozsudku ustálil súd prvého stupňa.

Odvolací súd keďže nezistil ani žiadne pochybenie súdu prvého stupňa v rozhodnutí vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody, pre ktoré by bolo potrebné modifikovať napadnuté rozhodnutie, preto odvolanie obžalovaného V. X. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.